

ԱՌ ՊԱՏԿԱՌԵԼԻՆ ԾԵՐԵՆՑ

ԻՌ ԿԱՂԱՄԵՌՈՒԿ ԵՒ ԲԱՐԵՑԻՇԱՏԱԿ ԱՂՋԱԿՆ

ՏԻԿԻՆ ԹԱԳՈՒՀԻ ՄԵՂԻՔ-ԱՋԱՐԵԱՆՑԻ ՄԱՀՈՒԱՆ ԱՌԹԻՒ

Խոսեմ, միմչ արդ ըզգալի չէր
Քեզ թեղմնաւոր կեանքիդ բեռ.
Եւ ոչ ալեացդ թեւք ըսպիտակ
Որք թուեն օրեր, տարիներ,
Աշխատանք լիքն եւ արդեամբք:
Ջի աղշիւլդ, նախտիդ պըսակ,

Ձեր մըթագմած
տակաւիմ:

Գլոսեմ, Ծերոյդ դէմքն յարգելի
Եւ կըմնոտած ունէր ժպտ
Ջերթ վերջին շողմ արեւմտի
Ըսփոխանաց յետին շիթ,
Որոյ աղբիւր սիւտդ էր սիւյն,
Պահարանն այն մարգարտի,

Խնամքով պահած
եւ ամզին:

Մահն ալեւոր խընց ձեռքէդ
Խոնջեալ Ծերոյդ գաւազան՝
Ծաղկեալ սիրով քոյ դըստեր.
Միթէ նորա չէ՞ր բաւական
Իւր մանգաղին յեմարան,
Որ քեզ թողուց ամենցուն

Յուսահատած
լիովին:

Ջի քեզանում մարդն ու քերթող
Ամբիւրիթար մըմացին.

Հայրը ողբաց իւր գաւակը,
Քերթողն հոգւոյ իւր դըմացին՝
Մուսա-դուստր իւր սիրախանդ
Միամզամայն սիրտն ու քմարը,
Խառը պատած

լընցին:

Գիտեմ, ցաւոյդ չիք մի սփոխմք,
Ջադդ ամիքն չեն կարող.
Միայն թէ, զուցէ ի նրպատ մեզ,
Պէտք է որ միմն արթող
Լիմի յերկնոս, սուրբ ողջակէզ,
Դուռն մեզ բանայ նախապէս՝

Դեռ չի գաղթած
մեր հոգին:

Այս համոզումն քեզ ըսփոխէ
Մէջ՝ յայս ցաւոց մահապայտ,
Որն որ չի տար սընդունէ քարւոյն.
Եւ կարծրասիրտ ինչպէս ժայռ,
Հոգւոյ՝ մոքի ազմիւն ձերքերն
Խեխդէ իւր մէջ զինչ խորթ մայր,

Ձը զարգացած
տակաւիմ:

Պատկառելի վնասասանդ
Մըմում է արդ շարադրել
Նորա կենաց գողտրելի վէպը,
Եւ սըրտումըդ տըպագրել.
Հոգւոյ աչօք կարդալ սփոխելի,
Այն տեղ հիացումար միշտ հայել
Իւր սըխրամած
պատկերին:

Որոյ վըռայ կը փայլէին
Առաքինի մըշտյունք.
Որդկական սիրոյ գորով,
Անքում գլխերց եւ հետքեր՝
Երբ որ զրական լուրէ երկամց
Օգնէ՞ր մըստած իւր հօր քով,
Ծառն ծաղկաբաց

ընդ պըտոլին:

Գըմաց տեսնել առաքինի
Մայրն ի՛պատկեր գաւակաց.
Թոռումք Լուսինն եւ Արփենի
Նըման մի զոյգ հրեշտակաց,
Համզքին ի՛գիր Աղեքսանդրին,
Հօրն, ամուսնոյն վըշտահար
Այնտեղ կազմէ իւր սուրբ ամուրին
Առաքինեաց
թաւառին:

Պ. Հ. Արթուր